

Erstatning for tab af forsørger udbetales dels i form af løbende ydelser til enker/enkemænd, men også i form af overgangsbeløb og erstatninger til børn. Arbejdsskade styrelsen træffer afgørelse om længden af den periode, hvor der udbetales erstatning for tab af forsørger til enker/enkemænd (højest 10 år), og hvis den efterladte fylder 67 år inden udgangen af denne periode, standses den løbende ydelse, og der udbetales 2 gange den årlige ydelse. Efter det fremsatte forslag skulle ydelsen i stedet standses ved det fyldte 65. år.

Der udbetales erstatning for tab af forsørger i ca. 120 sager årligt. Da det skønsmæssigt anslås, at der i ca. 10 sager årligt tilkendes erstatning for tab af forsørger til det 67. år, skønnes det, at det fremsatte forslag ville indebære en mindredgift på ca. 1½ mio. kr. i forhold til de gældende regler. Da ændringsforslaget skønnes at medføre stort set samme udgift til erstatning for tab af forsørger som de gældende regler, vil ændringsforslaget være dyrere end det fremsatte forslag, for så vidt angår erstatning for tab af forsørger.

Staten og nogle (amts-)kommuner har indtil 1. januar 1999 været selvforsikret og har afholdt udgifter til arbejdsskader ad hoc. Efter 1. januar 1999 bibeholder staten og nogle (amts-)kommuner denne status for ulykker og tingsskader. Hvad angår erhvervssygdomme og pludselige løfteskader eksisterer muligheden for selvforsikring ikke længere. Dette skyldes, at alle erhvervssygdomme og pludselige løfteskader, der anmeldes efter 1. januar 1999, skal finansieres af den nye selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring. I Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring opbygges reservehensættelser til dækning af fremtidige udgifter til løbende ydelser.

Da staten og nogle (amts-)kommuner forbliver selvforsikrede for ulykker og tingsskader, vil merudgiften som følge af ændringsforslaget alene komme i form af højere udgifter til engangserstatninger, både i form af kapitalerstatninger og kapitaliseringer. For så vidt angår erhvervssygdomme og pludselige løfteskader, vil staten

og (amts)kommunerne ud over at opleve en udgiftsstigning i form af øgede udgifter til engangserstatninger også opleve øgede udgifter til løbende erstatninger som følge af, at der i Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring skal opbygges reserver til løbende ydelser.

Af merudgiften på 20 mio. kr. skønnes det, at ca. 5 mio. kr. kan henføres til staten og (amts)kommunerne. Størstedelen af merudgiften vil være indtrådt i år 2006, men selv derefter vil der være sager, som er omfattet af de gældende regler.

Erhvervsøkonomiske konsekvenser

I afsnittet om økonomiske konsekvenser vedrørende lovforslagets § 15 er det nævnt, at den samlede merudgift ved modellen med 4 gange den årlige ydelse ved det 65. år anslås at være i størrelsesordenen ca. 20 mio. kr.

For forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring m.fl. vil forslaget indebære en merudgift som følge dels af højere kapitaliseringsfaktorer, dels af højere hensættelsesfaktorer. De højere kapitaliseringsfaktorer vil indebære, at engangserstatningerne både i form af kapitalerstatninger og frivillige kapitaliseringer vil blive større. Ligeså vil reservehensættelserne til dækning af alle fremtidige udbetalinger stige. Dette skyldes, at reservehensættelsesfaktorerne til dækning af fremtidige løbende ydelser beregnes under hensyntagen til forrentningen.

De erhvervsøkonomiske merudgifter af modellen med 4 gange årlig ydelse ved det 65. år skønnes at beløbe sig til ca. 15 mio. kr. De 15 mio. kr. vil fordele sig med ca. 5 mio. kr. til Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring og ca. 10 mio. kr. til de private forsikringsselskaber.

Administrative konsekvenser

Der er ingen administrative konsekvenser af ændringsforslaget til § 15 ved at indarbejde modellen med 4 gange den årlige ydelse ved det 65. år.